ПРИСЪДА № 14 ОТ 29.05.2023 Г. ПО Н.О.Х.Д. № 28/2023 Г. НА РС - СВИЛЕНГРАД
(докладчик Кремена Байнова)

Чл. 325, ал. 2 НК
Чл. 131, ал. 2 НК
Чл. 26 НК
Чл. 140 НПК

При видеоконферентния разпит присъстваха родители или родственици с поети грижи за свидетелите. Всички процесуални страни се намираха в друга зала, в която чрез видеоконферентна връзка следяха за излаганите гласни доказателства. Страните по делото разполагаха с непосредствената възможност пряко да възприемат показанията на ненавършилите пълнолетие свидетели и незабавно да им задават уточняващи въпроси, да поставят искания за прочитане на други техни показания от досъдебното производство. Неразпитаните свидетели не присъстваха в залата. Законът въвежда задължително изискване спрямо видеоконферентен разпит на ненавършил пълнолетие свидетел: да съществува необходимост от разпит по този начин. В конкретния случай законовата необходимост е очевидна – да се осигури спокойна за непълнолетните свидетели обстановка за излагане на показания, което не би било постигнато с едновременното им присъствие с подсъдимия в съдебната зала. По този начин се избягна психическото им притеснение.

Чрез провеждането на видеоконферентна връзка по отношение на ненавършилите пълнолетие свидетели са защитени по най-добрия начин интересите на тези деца. Понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда, ситуация и нужди, както бе сторено и в настоящия случай.

Макар свидетелят да се явява пострадал от деянията, това a priori не е индиция за недостоверността на твърденията му. Показанията на пострадалото лице са важен източник на преки доказателства и не могат да бъдат игнорирани само поради евентуалната им заинтересованост от изхода на делото.

Липсват индиции за предубедеността на полицейските служители. Съображение за тяхната заинтересованост не може да се изведе само от служебното им положение.

Непристойни са действията, които са неприлични и безсрамни, обективирани в ругатни, нецензурни думи и изрази, буйство, невъзпитаност, нанасяне на обида или телесна повреда и други прояви, с които се накърняват общоприетите морални ценности и норми на поведение и скандализират обществото. Чрез тях извършителят противопоставя себе си на установения ред и на обществеността като цяло или на

отделна личност, като по този начин демонстрира явно незачитане. От субективна страна престъплението винаги е умишлено и са възможни както пряк, така и евентуален умисъл. За характера му се съди не от конкретните мотиви, които могат да бъдат и на лична основа, а от съдържанието на умисъла.

Непристойните действия, с които грубо се нарушава общественият ред и се цели явно да се изрази неуважение към обществото, не са конкретно фиксирани от закона. Именно тях съдът извлича от установената по делото фактическа обстановка.

Поради това естеството, съдържанието, времето, мястото и начинът на извършеното определят дали то е непристойно, нарушава ли обществения ред и представлява ли израз на явно неуважение към обществото или е обикновена, укорима постъпка, извършена неволно, незлонамерено или като последица от лошо възпитание.

За наличието на хулигански мотив се съди по това, че хулиганските действия се извършват без смислена причина, която ги обяснява. Те са открита демонстрация на незачитане на цялостно установения ред.

С обвинителен акт (ОА) е повдигнато обвинение на Д.Г.К. за това, че:

I. На 21.08.2022 година от около 23:06 часа до около 23:14 часа в условията на продължавано престъпление по чл. 325, ал. 2, предложение трето и предложение четвърто, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК на два пъти извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като:

1. На 21.08.2022 година от около 23:06 часа до около 23:07 часа, намирайки се на площада в града, нанесъл удар с ръка в тилната област на главата на водач на велосипед – И.А.Т; викал и му отправил обиди, изразяващи се в псувни; заплашил го с действия за саморазправа, отправяйки му заплашителни изрази, като му казал "Тенчюл, ко кат си полицай, ще те бия!" и "Ще те набия!" и му отправил закана за убийство с думите "Ще те утрепа!"; направил няколко опита да му нанесе удари по тялото с крака и с ръце; ударил с ръка лявата му ръка и ритал с краката си велосипеда, собственост на И.А.Т., с който по същото време последният се предпазвал.

2. На същата дата от около 23:07 часа до около 23:14 часа, намирайки се на съседната спрямо площада улица, ударил в гърба велосипедиста И.А.Т.; блъснал същия и заедно с велосипеда му го съборил на земята; дърпал с ръце и блъскал с крака велосипеда му; ритнал И.А.Т. в десния крак и го псувал; заплашил го с действия за саморазправа, употребявайки израза "Тенчюл, какво като си полицай, ще те смачкам!"; направил няколко опита да му нанесе удари по тялото с ръце; дърпал кожената му чанта. С поведението си противозаконно повредил чуждите движими вещи, собственост на И.А.Т. – скъсал дръжката на чантата, с което причинил материална щета в размер на 5 лв.; изкривил

кормилото и двете капли и унищожил колчето и лявата команда на превозното средство, с което причинил материална щета на велосипеда в общ размер 63 лв. Общата стойност на причинените материалните щети е 68 лв. Подсъдимият преследвал И.А.Т. на разстояние от около 50 м, движейки се след него по улицата, като деянието се отличава с изключителен цинизъм и с изключителна дързост. Въпреки че многократно бил помолен да коригира поведението си, подсъдимият употребил отново заплашителни и обидни изрази и физическа сила - продължил да блъска превозното средство и да прави опити да удари водача му с ръце и с крака, както и да крещи, да обижда и да псува И.А.Т.

II. На 21.08.2022 година от около 23:06 часа до около 23:14 часа причинил по хулигански подбуди на полицейски орган – Инспектор И.А.Т., по повод изпълнение на службата му лека телесна повреда, изразяваща се в контузия с чувство на болка в тилната област на главата, оток с болка в областта на десния външен глезен, охлузвания и кръвонасядания на лявата ръка и контузия с оток и ограничени движения на лявата лакътна става, с което му причинил разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК - престъпление по чл. 131, ал. 2, предложение четвърто, т. 3, вр. ал. 1, т. 12, предложение първо, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

Видно от приложената актуална справка за съдимост подсъдимият е осъждан многократно за различни престъпления, включително за нанасяне на телесна повреда по хулигански подбуди, като са му налагани наказания "Лишаване от свобода" – изпълнението на едното е отложено с изпитателен срок, а другото е изтърпяно ефективно на 02.03.2022 година.

Видно от приложената в кориците на досъдебното производство (ДП) декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, подсъдимият живее на семейни начала и има дете на 7-годишна възраст, има годишен доход в размер на 1 500 лв. и не притежава недвижими имоти и моторни превозни средства.

Видно от характеристичната справка, подсъдимият има криминалистически и съдебни регистрации, движи се и контактува с криминално проявени и осъждани лица, склонен е към извършване на противообществени прояви, нарушения на обществения ред и хулигански деяния, има агресивно поведение към органите на МВР при задържане и е склонен към бягство от местопрестъплението и укриване от полицейските органи, поради което е бил обявяван за общодържавно издирване с мярка принудително довеждане.

Подсъдимият Д.Г.К. и свидетелят И.А.Т. (явяващ се и пострадал от престъпленията) живеят в един и същи град. За свидетеля, който е дългогодишен служител на МВР, е служебно известно, че подсъдимият е криминално проявен. За последния е известно, че свидетелят работи в системата на МВР.

На 21.08.2022 г. в около 23:00 часа свидетелят И.А.Т. управлява посочения велосипед на път за дома си. Стига до площад "Трети Март", където е и подсъдимият.

Виждайки го, подсъдимият тръгва към него в около 23:06 часа, застига го в гръб и му нанася удар с дясната си ръка в тилната част на главата (врата). Свидетелят успява да запази равновесие, но спира велосипеда и се обръща към подсъдимия., който започва да го блъска с ръце и да рита и блъска велосипеда му, който се намира помежду им. Свидетелят вдига с две ръце велосипеда, държейки го пред себе си, с цел да се предпази от започналото спрямо него нападение и да предотврати по-тежки последици за себе си. Междувременно подсъдимият го псува и го заплашва със саморазправа и със закана за убийство, казвайки му: "Тенчюл, ко кат си полицай, ще те бия, ще ********, ще те утрепа, ще те набия!". Свидетелят не отвръща на подсъдимия, а му казва да не се излага, защото има хора. През това време подсъдимият започва да се върти около свидетеля, опитвайки се да го удари с крак и ръце, но последният се предпазва с велосипеда, поради което ударите с ритници попадат в гумите на превозното средство. Малко след това свидетелят се качва на велосипеда и потегля към улица "Бяло море", а подсъдимият, бягайки, тръгва след него. Д.Г.К. застига свидетеля и го удря силно с ръце в гърба, блъска го, както и рита задното колело на велосипеда, събаряйки водача И.А.Т. и колелото му на земята. Продължава да го псува и да му се заканва, че ще го утрепе и набие. През това време свидетелят, който е паднал на земята, държи с ръце велосипеда си като предпазно средство срещу евентуални удари в главата. Подсъдимият започва да дърпа черната кожена чанта, която И.А.Т. носи, като къса дръжката ѝ, и продължава да рита колелото му с крака и да го дърпа. В същото време прави няколко опита да нанесе удари по тялото на падналия на земята И.А.Т. Подсъдимият успява да изтръгне за момент колелото от ръцете на свидетеля и с крак рита десния му крак. Свидетелят отново повтаря на подсъдимия да преустанови действията си, за да не се излага, но подсъдимият продължава да псува и да заплашва със саморазправа: "Тенчюл, какво като си полицай, ще те смачкам!". В един момент свидетелят успява да вдигне велосипеда си от земята. Бутайки го, отново тръгва по улица "Бяло море“. Подсъдимият продължава да го следва, движейки се в непосредствена близост до него, изминавайки разстояние от около 50 м, като продължава да го обижда и да му се заканва, след което се отказва.

Свидетели на случилото се в различни негови части стават деца, които по това време са на ежегодния панаир в града. Деянието става достояние и на други граждани, включително полицейски служители.

С Протокол за доброволно предаване е предаден диск с видеозаписи от камерите на общината , които са с обзор към площад "Трети Март" и към кръстовището на улица "Бяло море" и улица "Граф Игнатиев".

Видно от изготвените оценъчни експертизи и допълнителна такава, заключенията от които са приети без възражения, са повредени:

- процесният велосипед на стойност 175 лв., като са изкривени кормилото и каплите на предното и задното колело и са унищожени колчето и лявата команда, като повредата е в общ размер на 63 лв.;

- кожената чанта на стойност 15 лв. като е скъсана под металната халка на дръжката, като повредата възлиза в размер на 5 лв.

Видно от изготвената съдебномедицинска експертиза на живо лице, на прегледания И. А. Т. е причинена лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, изразяваща се в контузия с чувство на болка в тилната област на главата, оток с болка в областта на десния външен глезен, охлузвания и кръвонасядания на лявата ръка и контузия с оток и ограничени движения на лявата лакътна става, с което му е причинено разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК. Според заключението на вещото лице по механизъм увреждания са причинени от твърди тъпи предмети и могат да се получат при инцидент от удар и от падане от велосипед по начина, времето и при обстоятелствата, описани от прегледания. Заключението е прието без възражения.

Видно от заключението на съдебнопсихиатричната експертиза освидетелстваният Д.Г.К. е психично здрав, способен е с оглед неговото психично състояние да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си. Съчетанието на алкохол и медикаменти се явява фактор, улесняващ извършването на деянието. В съдебно заседание вещото лице допълва, че освидетелстваният подробно е разказал за случилото се през процесната нощ, т.е. има пълен, ясен и последователен спомен за преживяната ситуация, като разказът му е бил достатъчно обяснителен и подробен.

По делото се извършени множество процесуално-следствени действия: назначени са и са извършени две оценъчни експертизи и допълнителна такава, съдебномедицинска и съдебнопсихиатрична експертиза; извършени са разпити на множество свидетели; изискана е информация от различни институции и са получени отговори в тази връзка; изискани са записите от видеонаблюдението на общината и са предоставени под формата на диск, който е прегледан в съдебно заседание, а също е извършен и оперативен анализ и информацията от него е свалена на хартиен носител (протокол).

В хода на ДП подсъдимият се признава за виновен по така предявените му обвинения и изразява съжалението си – обяснява, че бил много пиян и на основание чл. 115, ал. 4 от НПК се възползва от правото си да не дава обяснения. В съдебната фаза заявява, че няма спомен за по-голямата част от случилото се, както и че влошените отношения между него и свидетеля се дължат на спор за жена в миналото.

Изведената въз основа на събраните и проверени доказателствени средства фактическа обстановка, която съдът изложи, е установена, за което се цениха приложените към ДП и приобщени по надлежния ред – чл. 283 от НПК, писмени доказателства и доказателствени средства, както и гласните доказателства – свидетелски показания. Писмените доказателствени източници, ценени от съда, включват: докладни записки, протокол за извършена проверка, протоколи за доброволно предаване, протоколи за разпознаване, заключение по съдебномедицинска експретиза на живо лице, заключения по две оценъчни експертизи и допълнителна такава, протоколи за оглед на веществени доказателства, ведно с фотоалбуми, заповед от 09.07.2018 г. на директора на ОДМВР, типова длъжностна характеристика, справка за съдимост, ведно с бюлетини, характеристична справка, справки от различни институции, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, документи, касаещи здравословното състояние на подсъдимия и др. Кръгът на гласните доказателства, обхваща показанията на

разпитаните пред настоящия съдебен състав свидетели – И. А. Т., М. С. В., Й. А. А., Ц. В. Г., Ц. И. Д., С. Г. Т., Н. П. К. и Г. С. П., част от които прочетени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, предложение второ от НПК. Доказателствата, приобщени по делото, включително и гласните, са събрани по съответния ред, условия и в съответната форма. Същите съдът кредитира изцяло с доверие поради относимостта им към предмета на делото, корелацията и взаимното им допълване и начина на формирането им. Подкрепени са и от данните, съдържащи се в писмените доказателствени източници.

Съдът кредитира изцяло с доверие свидетелските показания, тъй като свидетелите имат качеството на очевидци, формирали непосредствени впечатления за случилите се събития в различни техни части и по отношение на различни техни детайли. В този смисъл показанията им са пряко относими към деянията и тяхното авторство. Анализирани в тяхната съвкупност и съотнесени помежду им и с писмените доказателства, свидетелските показания са взаимно допълващи се и еднопосочни, с ясна конкретика за фактите, за които свидетелстват, като в тях не съществуват такива противоречия, които да налагат критиката им или съмнение в безпристрастността им. Част от разпитаните свидетели са трети лица, незаинтересовани от изхода на делото. Липсват индиции за предубедеността на полицейските служители. Съображение за тяхната заинтересованост не може да се изведе само от служебното им положение. От данните по делото не се установява който и да е от свидетелите да се е намирал в някакви отношения с подсъдимия, поради което да цели увреждането му, като му припише престъпления, които не е извършил. С изложените правни аргументи съдът оцени за правдиво звучащи свидетелските показания и ги възприема за обективни и достоверни, давайки им доверие. Поради това същите се ползваха за изграждане на фактическите и правните изводи.

Действително има известни противоречия в показанията на свидетелите – например свидетелят М.С.В. сочи, че пострадалият и подсъдимият са се били, но не може да уточни кой кого е ударил – това е противоречие спрямо възприетата от съда фактическа обстановка, но то се дължи на факта, че лицето е гледало отдалече и явно се е притеснило от случващото се, защото е побързало да си тръгне, както и на факта, че инцидентът става в тъмната част на денонощието. Също така от събитието е минало и доста време.

На следващо противоречие с възприетата фактическа обстановка съдът се натъкна в показанията на свидетеля С.Г.Т. Той заяви, че М. "Кучето" удря в гърдите Т., а всъщност е направил опит да го удари, но не е успял, но това противоречие съдът приема, че се дължи на факта, че свидетелят е наблюдавал отдалече и че инцидентът става в тъмната част от денонощието, когато по принцип видимостта е много по-малка.

По отношение законосъобразното провеждане на разпита на част от непълнолетните свидетели чрез видеоконферентна връзка, като посочените свидетели се намират в друга съдебна зала в Съдебната палата на РС - Свиленград, съдът вече изложи мотиви, но дължи да посочи и следното: не са допуснати нарушения и на други процесуални правила по чл. 140 от НПК с разпита на ненавършили пълнолетие свидетели, както и приложимите общи правила по чл. 138 139 от НПК. При видеоконферентния разпит присъстваха родители или родственици с поети грижи за свидетелите. Всички

процесуални страни се намираха в друга зала, в която чрез видеоконферентна връзка следяха за излаганите гласни доказателства. Страните по делото разполагаха с непосредствената възможност пряко да възприемат показанията на ненавършилите пълнолетие свидетели и незабавно да им задават уточняващи въпроси, да поставят искания за прочитане на други техни показания от ДП. Неразпитаните свидетели не присъстваха в залата. Законът въвежда задължително изискване спрямо видеоконферентен разпит на ненавършил пълнолетие свидетел: да съществува необходимост от разпит по този начин. В конкретния случай законовата необходимост е очевидна – да се осигури спокойна за непълнолетните свидетели обстановка за излагане на показания, което не би било постигнато с едновременното им присъствие с подсъдимия в съдебната зала. По този начин се избягна психическото им притеснение. Чрез видеоконферентната връзка в другата съдебна зала процесуалните страни по делото възприемаха образа на разпитвания свидетел, убедиха се в неговата самоличност, възприемаха особености от поведението му по време на разпита и липсата на вмешателство от страна на присъстващите родители, респ. родственици. Съдът счита, че чрез провеждането на видеоконферентна връзка по отношение на ненавършилите пълнолетие свидетели са защитени по най-добрия начин интересите на тези деца. Тук е мястото да се посочи, че понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда, ситуация и нужди, както бе сторено и в настоящия случай. Но дори да се приеме, че проведените по този начин разпити са в разрез със закона, то са налични други доказателства, събрани в съдебната фаза на процеса, непосредствено пред настоящия съдебен състав и подкрепящи тезата на прокуратурата, изложена в ОА, разбира се след надлежна преценка и съпоставка на доказателствата от страна на Съда.

Съдът възприе като достоверни и изчерпателни показанията на свидетеля И.А.Т. на основанията, изложени по-горе, касаещи факта, че е полицейски служител и макар и същият да се явява пострадал от деянията, това a priori не е индиция за недостоверността на твърденията му.

Фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, могат да бъдат установени с всички допустими доказателствени средства, като нито едно от тях не се ползва с предварително определена доказателствена сила. Показанията на пострадалото лице са важен източник на преки доказателства и не могат да бъдат игнорирани само поради евентуалната им заинтересованост от изхода на делото. Настоящият състав кредитира показанията на пострадалото лице като обективни, безпристрастни и логически последователни. Същият излага точно и конкретно обстоятелствата около инцидентите, които описва изчерпателно. Не е налице индиция за недостоверност на показанията му.

Гореизложената фактическа обстановка се установява и от веществено доказателство – диск със записи от монтираното видеонаблюдение на общината, предявен в хода на съдебното следствие по реда на чл. 284 от НПК. На този диск е извършен и оглед на фазата на ДП, обективиран в съответния протокол и придружен с фотоалбум.

Що се отнася до писмените доказателства, не се оспориха съдържанието и/или истинността им, не се констатираха от съда недостатъци от външна, формална страна на документите, поради което те се кредитираха за достоверни. А онези от тях, представляващи официални документи и/или доказателствени средства по смисъла на НПК за извършените процесуално-следствени действия – експертизи, оглед, разпознаване, имат необходимите реквизити, съставени са от компетентни органи и по предвидения процесуален ред, в този смисъл същите са редовни и годни и валидно удостоверяват извършените действия. Частните документи също не се оспориха по своето съдържание и следва да бъдат ценени относно възпроизведените факти в тяхното съдържание, доколкото са относими и необходими за преценката на личността на подсъдимия, затова и релевантни за индивидуализацията на наказанията.

Съдебният състав възприема изцяло и кредитира заключенията по двете оценъчни експертизи, ведно с допълнителната такава, съдебномедицинската и съдебнопсихиатричната експертиза. Същите са извършени от вещи лица – специалисти с необходимата квалификация и знания, включени в списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица от комисията по чл. 401, ал. 1 от Закона за съдебната власт. Липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвените писмени заключения обективират необходимите данни, ползвани за оценката на вещите и психиатричното състояние на подсъдимия, и фактически констатации, поради което се явяват обосновани и аргументирани, в съответствие и кореспондиращи с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за тяхната правилност. Липсват и обратни доказателства, опровергаващи констатациите и заключенията на вещите лица. Поради това съдът намира за обосновани, аргументирани и правилни експертизите и ползва същите при формирането на фактическите и правните си изводи. Възприетата по-горе фактическа обстановка е в синхрон със заключенията на вещите лица. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че не е необходимо назначаването на повторна съдебнопсихиатрична експертиза с друго вещо лице, тъй като не са налице предпоставките за това, посочени в чл. 153 от НПК.

Въз основа на гореизброените и обсъдени писмени и гласни доказателства се формираха фактическите и правните изводи относно времето, мястото и изпълнителните форми на деянията и техния механизъм на извършване, както и авторството им.

Съдът не кредитира обясненията на подсъдимия, че отношенията му с пострадалия И.А.Т. са влошени поради вражда за жена, тъй като са дадени едва към края на съдебната фаза на процеса и това навежда на мисълта, че същите представляват защитна версия с оглед избягване, респ. смекчаване на наказателната отговорност. Непонятно за съда е как подсъдимият заявява, че не си спомня почти нищо от въпросната вечер, но пред вещото лице разказва какво се е случило подробно и изчерпателно, а това няма как да стане само по разказите на други лица. Изложеното относно липсата на спомен отново навежда на идеята за добре обмислена защитна теза, приета като процесуална тактика след изслушване на свидетелите и предвид очевидната доказаност на обвинението. От друга страна, така възприетата тактика на подсъдимия не се подкрепя от събраните по делото

доказателства, включително и от заключението на назначената по искане на подсъдимия съдебнопсихиатрична експертиза.

При така изяснената фактическа обстановка съдът достигна до единствено възможния и несъмнен извод, че с действията си подсъдимият Д.Г.К. е осъществил състава на престъплението по чл. 325, ал. 2, предложение трето и предложение четвърто, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК и на престъплението по чл. 131, ал. 2, предложение четвърто, т. 3, вр. ал. 1, т. 12, предложение първо, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

Подсъдимият е пълнолетен и вменяем, следователно е наказателноотговорно лице. Съгласно чл. 31, ал. 1 от НК той може да бъде субект на престъпленията, за които е обвинен. Времето, начинът, мястото, механизмът и авторството на деятнията са установени по безспорен начин. Наведените твърдения относно факта, че подсъдимият е бил пиян към времето на деянията, не изключват наказателната му отговорност, тъй като от заключението на съдебнопсихиатричната експертиза става ясно, че е разбирал всичко. Отделно, в упътването на лекарството, което подсъдимият е приемал – „Золофт“, е посочено да не се комбинира (съчетава) с алкохол, но явно подсъдимият въпреки това го е направил. Умишленото му поставяне в тази неблагоприятна ситуация не го освобождава от наказателна отговорност. Дори комбинацията от лекарството и алкохола е довела до по-голяма раздразнителност, това не е основание за освобождаване от наказателна отговорност.

По отношение на престъплението с правна квалификация чл. 325, ал. 2, предложение трето и предложение четвърто, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК:

Обект на престъплението хулиганство са установения в страната ред и обществено спокойствие. Според чл. 325, ал. 1 от НК е деянието е съставомерно, когато се извършат непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Непристойни са действията, които са неприлични и безсрамни, обективирани в ругатни, нецензурни думи и изрази, буйство, невъзпитаност, нанасяне на обида или телесна повреда и други прояви, с които се накърняват общоприетите морални ценности и норми на поведение и скандализират обществото. Чрез тях извършителят противопоставя себе си на установения ред и на обществеността като цяло или на отделна личност, като по този начин демонстрира явно незачитане. От субективна страна престъплението винаги е умишлено и са възможни както пряк, така и евентуален умисъл. За характера му се съди не от конкретните мотиви, които могат да бъдат и на лична основа, а от съдържанието на умисъла. В Постановление № 2 от 29.06.1974 година по н.д. № 4/1974 година Пленумът на ВС е направил задължително предписание за съдилищата, че последните е необходимо да изследват фактическия състав на хулиганството, да посочват конкретни действия и съображения, които квалифицират деянието като престъпление по чл. 325 от НК.

Непристойните действия, с които грубо се нарушава общественият ред и се цели явно да се изрази неуважение към обществото, не са конкретно фиксирани от закона. Именно тях съдът извлича от установената по делото фактическа обстановка. Съдът

намира, че установените действия на подсъдимия не са просто укорими. Както вече бе посочено, субективната страна на деянието се извлича не от мотивите или целта на престъпника, а от съдържанието на неговия умисъл. Поради това естеството, съдържанието, времето, мястото и начинът на извършеното определят дали то е непристойно, нарушава ли обществения ред и представлява ли израз на явно неуважение към обществото или е обикновена, укорима постъпка, извършена неволно, незлонамерено или като последица от лошо възпитание.

От обективна страна на 21.08.2022 година от около 23:06 часа до около 23:07 часа, намирайки се на площада в града, Д.Г.К. е нанесъл удар с ръка в тилната област на главата на И.А.Т.; викал и му отправил обиди, изразяващи се в псувни; заплашил го с действия за саморазправа, отправяйки му заплашителни изрази, като му казал: "Тенчюл, ко кат си полицай, ще те бия!" и "Ще те набия!" и му отправил закана за убийство с думите: "Ще те утрепа!"; направил няколко опита да му нанесе удари по тялото с крака и с ръце; ударил с ръка лявата му ръка и ритал с краката си велосипеда му.

На същата дата, от около 23:07 часа до около 23:14 часа, намирайки се на съседната спрямо площада улица, подсъдимият ударил в гърба И.А.Т.; блъснал същия и велосипеда му и те били съборени на земята; дърпал с ръце и блъскал с крака велосипеда му; ритнал пострадалия в десния крак и го псувал; заплашил го с действия за саморазправа, употребявайки израза "Тенчюл, какво като си полицай, ще те смачкам!“; направил няколко опита да му нанесе удари по тялото с ръце; дърпал коженета му чанта, като я повредил. Повредил велосипеда, като изкривил кормилото и двете капли и унищожил колчето и лявата команда. Преследвал пострадалия на разстояние от около 50 м.

Съдът намира, че установените действия на подсъдимия не са просто укорими. Времето (тъмната част от денонощието), мястото (в центъра на града по време на ежегодния панаир) и начинът на действие (нанасяне на удари с ръце и с крака, отправяне на обиди на заплахи със саморазправа и на закана за убийство, опити за нанасяне удари с крака и с ръце, блъскане на пострадалия и велосипеда, дърпане на чантата на пострадалия, повреждане на велосипеда) обективират грубото незачитане на обществените норми на поведение от страна на подсъдимия. В резултат на действията му е нарушен грубо общественият ред. С поведението си подсъдимият е скандализирал хора, присъствали и научили за случилото се и за резултата от противообществената му проява, и е имал съзнанието за това. Действията му не са продиктувани от лични съображения, а са извършени по хулигански мотиви. Тези мотиви се заключават в проявеното явно неуважение към обществото с извършването на нанасяне на удари с ръце и с крака, отправяне на обиди, заплахи със саморазправа и закана за убийство, опити за нанасяне удари с крака и с ръце, блъскане на пострадалия и велосипеда, дърпане на чантата на пострадалия, повреждане на велосипеда. По този начин демонстрира, че не се смята за обвързан със спазването на общоприетите норми за поведение в обществото и се отнася към тях с явно пренебрежение. Хулиганските действия на подсъдимия се отличават с изключителен цинизъм, тъй като са особено нагли. Изключителната му дързост се изразява в много грубата форма, в която се засягат интересите на обществото, и от факта, че

упорито не ги преустановява. Те изразяват пренебрежително отношение към реда в обществото и към другите обществени интереси и се отличават с грубо погазване на общоприети норми на поведение.

Извършеното от подсъдимия престъпление правилно е квалифицирано като продължавано, тъй като представлява една усложнената престъпна дейност. Извършени са две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление против реда и общественото спокойствие, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото. В случая подсъдимият е извършил хулиганските действия спрямо личността и вещите на пострадалия въз основа на едно ново решение, при идентичност на вината - пряк умисъл, при сходно поведение, като то е било преустановено през кратък времеви период - от около 32 секунди (от 23:07:03 часа на 21.08.2022 година до 23:07:35 часа през същата вечер, видно от извършения оглед на диска, съдържащ записите от видеонаблюдението на общината), и при различно пространствено разположение (на площада и на съседната улица в града). В този смисъл е и ТР № 13 от 09.05.1973 година по н. д. № 8/1973 година, ОСНК на ВС. Ето защо съдът не възприема изложената от защитника теза, сочеща липса на продължавано престъпление.

От субективна страна подсъдимият е извършил инкриминираното деяние виновно, при пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК, тъй като е съзнавал, че показва (демонстрирал е) пренебрежение към обществото, неуважение и грубо нахалство към неговите членове, демонстрирал е пренебрежително отношение към пострадалия, съзнавал е общественоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите последици и от волева страна е целял тяхното настъпване. Разбирал е свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си. Умисълът на обвиняемия е обхващал всички елементи от престъпния състав на извършеното от него деяние.

Съдът отчете, че търпимостта на полицейските служители е на по-високо ниво в сравнение с тази на хора, незаемащи подобна длъжност (съгласно изразеното становище на Окръжен съд – Хасково в техен Съдебен акт), но въпреки това поведението на подсъдимия е недопустимо и неправомерно, за което следва да понесе своята отговорност.

По отношение на престъплението с правна квалификация чл. 131, ал. 2, предложение четвърто, т. 3, вр. ал. 1, т. 12, предложение първо, вр. чл. 130, ал. 1 от НК:

Непосредствен обект на защита са обществените отношения, които осигуряват неприкосновеността на човешкото здраве и физическата цялост на личността.

От обективна страна подсъдимият е причинил на полицейски орган по повод изпълнение на службата му лека телесна повреда, изразяваща се в контузия с чувство на болка в тилната област на главата, оток с болка в областта на десния външен глезен, охлузвания и кръвонасядания на лявата ръка и контузия с оток и ограничени движения на лявата лакътна става, с което му причинил разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, в каквато насока е и константната съдебна практика относно този вид

телесни повреди. Изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия чрез действие, изразяващо се в система от телодвижения – удари с ръце и крака, посредством които на пострадалия са причинени посочените увреждания. Уточнени са видът и характерът на телесната повреда, която е лека по аргумент от чл. 130, ал. 1 от НК. В този смисъл е и заключението на вещото лице. В резултат на деянието е настъпил и съставомерният резултат по повдигнатото обвинение, а именно: на пострадалия е причинено разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

Безспорно пострадалият е полицейски орган. Извършеното от подсъдимия правилно е квалифицирано по чл. 131, ал. 2, предложение четвърто от НК, тъй като телесната повреда е причинена на полицейски орган. Към датата на деянието пострадалият е заемал длъжността "Инспектор" "Разузнавач" в Група "Противодействие на икономическата престъпност ", Сектор "Криминална полиция" в районно полицейско управление. Той е държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, който към 21.08.2022 година е изпълнявал службата си в Група "Противодействие на икономическата престъпност ", Сектор "Криминална полиция" при ОДМВР. Служебните му правомощия се изразяват в оперативно-издирвателна дейност по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗМВР. Това негово качество като полицейски орган е било напълно съзнавано от подсъдимия на процесната дата – 21.08.2022 година, тъй като са били съседи и родните им къщи се намират в съседство.

Деянието, от което е пострадал И.А.Т., несъмнено е извършено по повод изпълнение на службата му, тъй като, въпреки че на процесните дата и час той не е изпълнявал конкретни служебни задължения, е налице пряка връзка между деянието и служебната дейност на пострадалия, защото деецът е знаел за службата на пострадалия и това го е мотивирало да извърши деянието. Мотивацията му няма нищо общо с твърденията му за наличие за спор относно жена.

Налице са и хулигански подбуди в мотивацията на подсъдимия, тъй като е съзнавал, че с деянието си, извършено на публично място, грубо нарушава обществения ред и демонстрира явно неуважение към обществото, и е целял да изрази именно това незачитане на обществения ред. Това само по себе си съдържа белезите на грубо нарушаване на елементарните норми на морала и етиката. Наличието на хулигански подбуди при извършването на определено престъпление предполага отсъствието на лични отношения между подсъдимия и пострадалия. По делото са събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи изводът, че поведението на подсъдимия е непристойно и изразява не лична вражда и отношение към пострадалия, а незачитане на установения правопорядък. В резултат грубо е нарушен общественият ред. С поведението си подсъдимият е скандализирал хората, присъствали на случилото се. Липсвала е каквато и да било провокация от страна на пострадалия. Напротив, последният се е опитвал всячески да предотврати случващото се. За наличието на хулигански мотив се съди по това, че хулиганските действия се извършват без смислена причина, която ги обяснява. Те са открита демонстрация на незачитане на цялостно установения ред.

Всички елементи от състава на визираното престъпление са изпълнени. Подсъдимият е извършил действията против телесната неприкосновеност на пострадалия,

който е с установено длъжностно качество и служебни функции – полицейски орган, по повод изпълнение на службата му.

От субективна страна подсъдимият е осъществил състава на престъплението умишлено, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК. Подсъдимият е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е обществеоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите последици и от волева страна е целял тяхното настъпване. В съзнанието на същия са намерили отражение представи, че действията му са насочени срещу полицейски служител и в резултат на нанесените удари – с оглед на тяхната сила и твърдост, несъмнено ще настъпи отрицателно изменение на обекта на защита, т. е. ще причини сериозна телесна повреда на пострадалия. Подсъдимият е целял именно това.

С оглед осъществяването от обективна и субективна страна състава на престъпленията по чл. 325, ал. 2, предложение трето и предложение четвърто, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 131, ал. 2, предложение четвърто, т. 3, вр. ал. 1, т. 12, предложение първо, вр. чл. 130, ал. 1 от НК подсъдимият следва да понесе своята наказателна отговорност.

Подсъдимият Д.Г.К. е пълнолетен български гражданин от български произход, неженен, но има малолетна дъщеря, осъждан. Преди да му се наложи мярка за неотклонение домашен арест е работил като животновъд.

При определяне вида и размера на наказанията съдът се съобрази с двата основни принципа на наказателноправната ни система, а именно: принципът на законоустановеност и принципът на индивидуализация на наложеното наказание.

Съгласно първия принцип за престъплението по чл. 325, ал. 2 от НК предвиденото наказание е лишаване от свобода до пет години, а за престъплението почл. 131, ал. 2, т. 3 от НК – лишаване от свобода от една то пет години. Наказанието лишаване от свобода за първото престъпление няма специален минимум, което позволява замяната му с друг вид наказание при условията на чл. 55 от НК.

При индивидуализацията и конкретизацията на наказателната отговорност на подсъдимия за всяко едно от двете престъпления съдът се съобрази с обществената опасност на деянията и на дееца, мотивите за извършване на престъпленията, степента и формата на вината, както и всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства по смисъла на закона. Съдът взе предвид като смекчаващи вината обстоятелства младата възраст на подсъдимия и грижите, които полага за малолетното си дете. Като отегчаващи вината обстоятелства се отчете грубото незачитане на законите на страната, обремененото му съдебно минало, включително за нанасяне на телесна повреда – наложените наказания явно не са породили своя превъзпитателен и възпиращ ефект, лошите му характеристични данни и факта, че се касае за две престъпления, извършени в идеална съвкупност, с повече от един квалифициращ признак на всяко от инкриминираните деяния, причинена е по-тежката от двата вида лека телесна повреда.

Предвид изложеното по-горе обществената опасност на подсъдимия и тази на деянията е завишена. Отправянето на закани за саморазправа и за убийство се възприема

дори като преднамерена проява, но при всички случаи е израз на арогантност и отказ от съобразяване с общоустановените правила, т. е. неписаните морални такива.

Причина за извършване на престъпленията е ниското правно съзнание и култура на подсъдимия, слабите волеви задръжки и незачитането на установения в страната ред, както и намалената му критичност.

Съдът прецени, че индивидуализацията на наказанията следва да се проведе в хипотезата на чл. 54 от НК, като прие, че отегчаващите обстоятелства са повече в сравнение със смекчаващите. Последните нито са многобройни, нито пък изключителни, поради което не обосновават смекчаване на наказателната репресия при условията на чл. 55, ал. 1 от НК. Всичко изброено по-горе сочи, че освен младата му възраст и наличието на малолетно дете, които съдът взе предвид при определяне на наказанията, не са налице други смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства, което изключва и наличие на многобройни такива. Съдът намира, че не са налице и изключителни такива, тъй като изключително обстоятелство по смисъла на чл. 55 от НК е такъв факт, който не е обичаен за масовите случаи, и при оценка на личността на дееца и деянията води до извод, че дори и най-леките, предвидени в закона наказания за съответното престъпление, ще се явят несъразмерно тежки. Приложението на чл. 55 от НК е изключение, а не правило. Случаят не е такъв. Поради това съдът намира, че не може да се направи извода, че и най-леките, предвидени в закона наказания за съответното престъпление, се оказват несъразмерно тежки за подсъдимия. Деянията, извършени от подсъдимия, разкриват една значително завишена степен на обществена опасност, която е била взета предвид от законодателя при определянето на вида и размера на предвидените за този вид престъпления наказания. При определяне на размерите на наказанията се съобрази и цялостното поведение на подсъдимия от началото конфликта до прекратяването му. Тези действия илюстрират ниско ниво на задръжки и отказ от съобразяване на собственото поведение с очакванията на обществото и с правните норми. Абсолютно недопустимо е в една правова държава такова поведение по отношение на полицейски орган, поради което едно необосновано снизхождение не би постигнало по никакъв начин целите на наказанието и не би въздействало предупредително и възпитателно по отношение на останалите членове на обществото, тъй като е налице равноценност между личната и превантивната функция на наказанието.

Прилагайки чл. 54 от НК и съобразявайки отправеното в съдебно заседание извинение от подсъдимия към пострадалия, съдът наложи:

– за престъплението по чл. 325, ал. 2, предложение трето и предложение четвърто, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК - лишаване от свобода за срок от 1 година и 5 месеца;

– за престъплението по чл. 131, ал. 2, предложение четвърто, т. 3, вр. ал. 1, т. 12, предложение първо, вр. чл. 130, ал. 1 от НК – лишаване от свобода за срок от 2 години.

Наложените наказания лишаване от свобода следва да се изтърпят ефективно, тъй като това е необходимо за постигане целите на наказанията и разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК е неприложима в конкретния случай. В тази връзка следва да се вземат предвид и

данните за личността на подсъдимия – осъждан многократно, лошите характеристични данни и има изградена антисоциална нагласа за противоправно поведение.

Наказанията следва да се изтърпят при първоначален строг режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗИНЗС, тъй като се касае за умишлени престъпления, извършени преди да са изтекли 5 години от изтърпяване на предходно наложено наказание лишаване от свобода, което не е отложено на основание чл. 66 от НК, изтърпяно на 02.03.2022 година.

В случая, предвид съотношението на идеална съвкупност между двете престъпления, осъществени с едно изпълнително деяние, са налице основанията, предвидени в чл. 23 от НК, поради което съдът определи на подсъдимия едно общо за изтърпяване наказание, явяващо се най-тежкото измежду наложените му, а именно: лишаване от свобода за срок от 2 години.

Съдът намира, че не следва да увеличи така определеното общо наказание по реда на чл. 24 от НК, тъй като, имайки предвид целите на наказанието, счита, че така определеното общо наказание ще е достатъчно с оглед постигане целите на наказанието в чл. 36 от НК. От друга страна, няма такова искане от страна на прокуратурата. Отделно от това следва да се посочи, че константната съдебна практика приема, че при кумулиране само на две наказания лишаване от свобода не следва да се прилага нормата на чл. 24 от НК и не следва да се увеличава определеното общо наказание, тъй като по този начин се лишава от смисъл институтът на определяне на общо наказание и практически се стига до резултат, равнозначен на поотделно изтърпяване на всяко от двете кумулирани наказания. Затова следва да се приеме, че определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 2 години, което следва да се търпи ефективно, ще постигне визираните в чл. 36 от НК цели на наказанието, поради което не се налага увеличаването му по реда на чл. 24 НК за постигане целите на специалната превенция. Следва да се отчете и младата възраст на осъдения. Съобразно вида, размера и начина на изтърпяване на определеното общо наказание лишаване от свобода съдът счита, че то ще бъде достатъчно ефикасно за резултатното поправяне и превъзпитание на подсъдимия и не е необходимо да се проявява към същия по-голяма строгост чрез увеличаване на посоченото общо наказание.